

Építők, rombolók

2013 november 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ma rendezik a 2014-es labdarúgó-világbajnokság európai pótselejtezeit – méghozzá válogatottunk nélkül, ami itthon jelentős közéleti válságot okozott. .

Mármint az ellenzék soraiban

Érthetően, hiszen futballban és politikában is kötelező elem a támadás – még akkor is, ha szegényes, szánnivaló a taktikai repertoár –, sőt, utóbbi terepen abban az esetben is az, ha momentán nincs nálunk a labda.

Az úgynevezett baloldal a közelmúltban három frontszakaszt nyitott, az egyiket Balogh József országgyűlési képviselő és fülöpházai verő ember, a másikat Horthy Miklós mellszobrának felavatása, a harmadikat labdarúgó-válogatottunk veszteségű futása miatt. A három témakör közös nevezője adódik: a kormánynak egyikhez sincs az égvilágon semmi köze. Így a bírálat alig burkolt, kényszeredett dicséretként is értékelhető, de nézzük a részleteket!

Balogh előbb csúnyán helyben hagyta az élettársát, majd azt otromba, átlátszó módon tagadta, végül beismerő vallomást tett. [A Fidesz ki is hajította a pártból](#), és felszólította, távozzon a közéletből, ám Balogh nem mondott le a mandátumáról, függetlenül rontja tovább a parlament levegőjét. A vele szemben fogantatható demokratikus eszközök ezzel egyelőre kimerültek, bár kétségtelenül kitelepíthetnék, elhurcolhatnák kényszermunkára, és börtönbe is vethetnék. Ehhez azonban diktatúra kellene.

[Akik Horthy Miklós emléke előtt szoboravatással tisztelegtek](#), azok ellen lehet büntetni, meg lehet tőlük botránkozni. Ám mivel az egykori kormányzó a győztes hatalmak nem nyilvánították háborús bűnösnek, kései híveivel, vélt vagy valós kultuszának ápolóival szemben a demokráciának megint csak nincsenek eszközei. Elhatárolódni persze lehet tőlük, mint ahogyan percnként lehetne a fél világtól is – bár egészséges emberek és csoportok nem folyamatosan másokhoz viszonyítva határozzák meg magukat, életlátásukat –, de rendőrtáppal, gumilövedékekkel, vízágyúval szét nem zavarhatók, tömeges elzárásukra, halomra verésükre nincs jogcím. Csak diktatúrában, igaz, ott nem is kell.

Amikor tehát az ellenzék e két ügyben bírálja a kormányt, azt kéri számon rajta, miért nem rúgja fel a demokrácia alapjait. Nocsak, a zsigereiben talán még él a vágy, hogy ha a helyzet úgy diktálja, azt csinálhasson, amit akar?

[A magyar futballon azonban a diktatúra sem segítene](#). Az rövid távon rendszersemlegesen menthetetlen. Tudom, ez a régi, megkövesedett baloldali voluntarizmussal felfoghatatlan, amely szerint ha valamit nagyon akarunk, az kell? áldozat árán – persze, soha nem magunkat áldozzuk fel – elérhető. Elj? a gyapot országa is, a vas és acél országa is. Ma megfordítjuk a folyók folyásának irányát, holnap mi verjük [8-1-re](#) a hollandokat. Miként írva vagyon, semmik vagyunk, s minden leszünk.

Az Internacionálé azonban nem az Internazionale. A futball más. Itt csak annyi biztos, hogy semmik vagyunk. Minden pedig már soha nem leszünk, de a valamivé váláshoz is hosszú évek kellene. A politikai hatalom egyetlen nap alatt átvehető, de aki azt várta, hogy a kormányváltással [Huszi Szabolcs gyalog és mezítláb, szűrcsuhában indul vissza a válogatottba](#), a sportág szerencselovagjait pedig megszállja Artúr király szelleme, annak erről az egésztől sajnos halvány fogalma sincs.

Nekik meséljük el, hogy a magyar labdarúgás felemelésére számos kísérlet történt. Első nagy futballtraumánk, az 1924-es párizsi olimpián elszenvedett egyiptomi csapás – 3-0 oda, a „tevehajcsároknak” – után 1926-ban bevezették itthon a szigorú szakmai és anyagi elvekre épített profizmust, letették a tömegsport és az élsportolóképzés alapjait, és jött is az eredmény. Igaz, nem másnap, nem is 1927-ben. Bő tíz év kellett hozzá. A magyar válogatott 1938-ban világbajnoki döntőt játszott, a magyar versenyzők az 1936-os berlini olimpián tíz aranyérmert nyertek, hazánk a világ sportnagyhatalmainak sorába emelkedett. Az Aranycsapat majdani klasszisa is ebben az érásban tanult meg futballozni. A világháború utáni kommunista diktatúra egyik első intézkedéseként ellenben nem nevezte be a csapatot az 1950-es vb-re, és az imperialisták „alvilágbajnokságaként” ócsárolta azt.

Nagyot ugorva az időben, az 1998-ban megválasztott Orbán-kormány beindította a futball utánpótlás-nevelést gyökeresen átértelmező Bozsik-programot. Ennek első haszonélvezője az 1989-es generáció lett, amely soraiban Németh Krisztiánnal, Koman Vladimírral, Gulácsi Péterrel 2009-ben, Egyiptomban az U20-as korosztályos világbajnokságon bronzérmert nyert. Ehhez a sikerhez is bő tíz év kellett. A történet azonban gyors véget ért, a 2002-ben hatalomra került baloldali kurzus természetesen rögvest leállította a Bozsik-programot.

Az MSZP és az Együtt sportkoncepciójának – ha van egyáltalán ilyen, bár jele nincs neki – eddig megismert egyetlen közös eleme 2013-ban is az: félbe kell szakítani a stadionépítéseket. Nem meglepő, ennyit tudnak. Történelmi leckeként ezért talán nekik sem árt felidézni, mit tett Horthy Miklós, miután vízipólósaink a németekkel szemben 5-2-re elvesztették az 1928-as olimpia döntőjét. Utasítást adott a Margitszigeten a Nemzeti Sportuszoda felépítésére. Európa első fedett versenymedencéje a világválság kellős közepén, 1929-ben már el is készült, így a magyar csapat lett az egyetlen, amely egész évben folyamatosan tudott készülni. Pólósaink az 1932-es olimpián 6-2-vel vágta vissza a németeknek, bajnoki címet nyertek, veretlenségüket tizenegy éven át őrizték.

Mindezt nemcsak az ellenzéknek, hanem a kormánypártoknak is szíves figyelmükbe ajánlom. Egyelőre csak érvrendszerként; követendő példaként majd akkor, ha nekik is jut nyolc–tizenkét év.

Ballai Attila - mno.hu

Ajánló

